

Akademik Kořínek

I tuhle historku nám na přednášce vyprávěl pan profesor Kvasnica. Myslím si, že stojí za zaznamenání, stejně jako minulý příběh.

Akademik Vladimír Kořínek se stal docentem matematiky na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy v roce 1931 a profesorem v roce 1935. Členem Akademie věd se stal od jejího založení v roce 1952. Byl prý vynikajícím učitelem, který vychoval generace skvělých matematiků. Jeho vášní byla algebra a na katedře matematiky založil speciální algebraický seminář, který prý byl hojně navštěvován nejen tehdejšími studenty, ale i mnoha již vystudovanými matematiky.

Na jedné přednášce prý pan profesor posluchačům dokazoval nějakou matematickou větu. Tak, jak to matematici dělají, zformuloval nejprve veškeré předpoklady, poté větu samotnou. Nakonec přikročil k důkazu jejích tvrzení. Zpočátku vše běželo jak na drátku. Pak se ale pan profesor na jednom tvrzení zarazil a ne a ne ho dokázat. Zkoušel to podruhé, potřetí a nic. Otřel si zpoceně čelo, kompletně smazal tabuli a začal ještě jednou od počátku. Výsledek byl bohužel stejný. Zoufale se podíval na studenty, poté se usmál a řekl: „*Milí studenti, když jsem byl ještě mladý a chytrý, sepsal jsem učebnici matematiky. Teď se mně to bude hodit, nebudu pokoušet o nemožné a důkaz najdu ve své knize.*“ Z aktovky vyndal zmíněnou učebnici matematiky a obřadně v ní začal listovat. Po chvíli se zarazil a nakonec rozesmál: „*Už jsem to našel, to vám musím přečíst!*“. A pokračoval: „*Tady se píše: Důkaz je zřejmý a čtenář si ho snadno udělá sám.*“